

Cesta **pod ochranou sv. Michala**

NOVINY FARNOSTI JASLOVSKÉ BOHUNICE SÚ PRÍLOHOU BLAVSKÝCH NOVÍN 2/2025

Slovo čitateľovi

Milí čitatelia, drahí farníci,

naša farnosť zažila krásne chvíle, kedy naše deti mohli pristúpiť ku sviatosti birmovania, ako aj prvýkrát prijať do srdiečok Pána Ježiša. Boli to slávnosti nielen pre deti a ich rodiny, ale do istej miery aj pre nás. Vždy to môže byť pripomienka, kedy sme my sami prijali tieto sviatosti. Niektorí ich prijali v mladšom veku a skoro nič si nepamätá, iní mali pekný zážitok. Dielo Ducha Svätého je stále aktuálne. Stále my sami hľadáme ovocie Ducha Svätého, ako ho opisuje sv. Pavol v liste Galaťanom - „Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť. Proti tomuto zákona niet.“ No povedzte, či sa vám zdá zastaraný názor, mať v dnešnej dobe lásku, radosť, pokoj. Svet ho stále hľadá a ponúka jeho napodobeniny. Iba Boh dokáže dať tú pravú lásku, skutočnú radosť, ktorú nám nik nezvezme, a skutočný pokoj aj uprostred ťažkostí. Teda nielen birmovanci potrebujú vyzvať Ducha Svätého. Potrebujeme ho všetci a stále. On nás učí hovoriť namiesto musím chcem. A to je časté aj vo viere. Musíme ísť do kostola, musíme sa modliť, musíme si dávať pozor na svoj jazyk atď. Duch Boží premieňa moje musím na chcem. Dáva nám vidieť pravé hodnoty. Často používam príklad - keď vás pošlem dnes večer do Tesca, tak sa vám možno nebude chcieť ísť. Ak vám poviem, že tam majú veľkú akciu na vec, ktorú ste zháňali, tak tam pôjdete aj hneď,

nebudete čakať do večera. Prečo tá zmena? Prvý pohľad bol, že musím a nechce sa mi. Druhý pohľad po poznaní sa zmenil rýchlo na chcem a to najlepšie hneď. A toto robí Duch Svätý s nami. Ukazuje nám, prečo by som mal ísť zase na svätú omšu alebo sa modliť či ísť na svätú spoveď. Dáva nám spoznávať krásu a jedinečnosť svätej omše. Zrazu cítime, že je to pre nás výsada a nie nejaká povinnosť. Pekne to vyjadrila jedna dievčina po birmovke. Ho-

vorí otcovi, že ide do kostola. On jej na to, že nemusí, veď má už po birmovke. Ona mu odpovedala: „Ale ja chcem, ocko.“ Uvedomiť si, ako nás Boh vtáhuje do svojej lásky, je niečo fascinujúce, čo nás prevyšuje. On sám túži po človeku. Ako lekár viac túži po našom zdraví ako my chorí. Paradox. A opäť ide o dielo Ducha Svätého, ako to hovorí sv. Pavol - „Božia láska sa rozlieva v našom srdci skrze Ducha

Svätého, ktorého sme prijali.“

Duch Svätý sa nazýva tiež Oživovateľ. Preto pápež František chcel synodu, aby sa ľudia započúvali, čo chce Boh. Mali sme v kostole stretnutia, kde sa mohol každý vyjadriť. Mali sme takto počúvať Boží hlas. V Cirkvi, keď je kríza, vždy prichádzajú nejakí svätci a preniknutí Duchom Božím ohlasujú novú cestu, obnovu. Napr. sv. František z Assisi založil žobravý rád v čase, keď Cirkev žila v hojnosti a zabúdala na biednych. Takto by sme mohli spomenúť Don Bosca, ktorý sa venuje opustenej mládeži, a iných svätcov. Všetci mali spoločné to, že počúvali Boží hlas. A cez nich prichádza Duch obnovy. Možno chce Pán obnoviť niečo aj v mojom živote. Kto vie?!

Duch Svätý je nazvaný od Pána Ježiša aj ako Utešiteľ. Koľkí odchádzajú z Cirkvi, lebo nechcú žiť pod nejakým tlakom, čo všetko musia. Chýbal im Duch Utešiteľ, ktorý neprichádza zotročiť človeka, ale naopak, priniesť mu pravú radosť. Koľkí s malým smútkom opúšťali radosť tohto sveta a zrazu našli niečo omnoho krajšie a radostnejšie než to, čo im ponúkal tento svet.

Milí hľadači lásky, radosti a pokoja. Myslím, že tak sa môžeme nazvať všetci. Ďakujem vám za krásne svedectvá vašich životov. Prajem vám, aby sa vám darilo nájsť pravý zdroj, ktorý naplní vaše vnútro tak, že to budú pociťovať aj iní ľudia okolo vás. Nech nám v tom Boh žehná!

Marián Vivodík, farár

BOH ŤA NIKDY NESKLAME

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne.“

(1Kor 13, 4-8)

Tieto verše zo Svätého písma si zväčša snúbenci píšú na svadobné oznámenie. Po ich prečítaní cítim úľavu. Také krásne slová, ktoré sľubujú niečo večné, niečo nepresiahnuteľné. Niečo, čo nikdy neskončí, nemá hraníc, neminie sa. Zasnúbený pár si môže myslieť, že to vystihuje ich vzťah, že ich láska bude večná, že ich nikdy neopustí. Cítia sa tak blažene, bezpečne, skutočne. Láska je hmatateľná vo vzduchu, je ju cítiť, je dokonalá. Lenže nie je to pravda. Je to

ideál, ktorý chce každý z nás zažiť. Lenže medzi ľuďmi je nenaplniteľný. Ľudská láska je nedokonalá, slabá, zbabelá. Myslím si, že niekoho večne ľúbim, ale nie je to tak. Hádky, nezhoda, výmena názorov, problémy, úzkosť, rany. Prisahám na Ježišove rany. Prisahám na kríž. Prisahám. Sľúbim. Ľúbim. Ale nie večne a nie dokonalo. Raz sklamem samu seba. I druhých. Chcem veriť, že nie, ale sklamem. Bolo by naviac myslieť si, že nie. Nekonečné nároky tohto sveta ma utláčajú, ubíjajú moje ja, moju nádej i lásku. Chcem ľúbiť bezhranične, ale moje telo mi to nedovoľuje, je slabé a krehké. A tak sa stávam len sklamaním alebo som sklamaná. Lenže nie je to o mne. Je tu Boh. A nenecháva ma samu. Boh nie je sklamaný, ani nie je sklamaním. Boh je Láska. Láska je ideál, ktorý dokáže naplniť Boh. On ju uzákonil ako niečo mocné, čo nemá začiatok ani koniec, čo sa neskončí, neujde, neklame. A vylieva ju na mňa, na teba. On sám je Láska. On ma nesklame, to

ja klamem a sklámavam samu seba. Nie on. On chce, aby som bola šťastná, bez ohľadu na okolnosti, na vzdelanie, materiálne zabezpečenie, schopnosti. On presahuje všetko a všetkých svojou láskou. On nie je ten, čo sa vysmieva, čo sa pomstí, čo trestá. On je nekonečnou zárukou lásky a spravodlivosti, ktorá sa nevyčerpá. A keď sa mi zdá, že ma nepočúva, že sa obrátil chrbtom, práve vtedy je mi najbližšie, práve vtedy je jeho náruč otvorená a plná prijatia. Aj napriek môjmu hriechu, sklamaniu, vyčerpaniu. Aj napriek všetkým obmedzeniam, ktoré mám. On nie je strojom sklamania. Tým sú moje očakávania a predstavy. Ale čo ak by som zmenila pravidlá hry nastavené podľa tohto sveta? Čo ak by som si konečne uvedomila, že moje predstavy majú zmysel len vtedy, ak ich odovzdám Bohu a nechám ho s nimi pracovať?

Soňa Krajčovičová

JUBILUJÚCI KŇAZ S KOREŇMI V NAŠEJ OBCI

Dňa 23. mája 2025 oslávil životné jubileum – 60. narodeniny katolícky kňaz z františkánskej rehole, kpt. Mgr. Marián Bankovič, OFM. Narodil sa v roku 1965 vo Vranove nad Topľou, no hlbšie rodinné korene má v našej obci. Jeho mama, p. Ľudmila Bankovičová, pochádza z Jaslovských Bohuníc a má k obci blízky vzťah. Je jednou z dvanástich detí Františka a Terézie Valovičových z Jasloviec.

Páter Štefan Marián pôsobil na viacerých miestach Slovenska a je už dlhé roky známou a rešpektovanou osobnosťou duchovnej služby. V súčasnosti je kňazom v Ordinariáte ozbrojených síl a ozbrojených zborov Slovenskej republiky, kde sa venuje duchovnej starostlivosti o príslušníkov armády, colníkov a ďalšie bezpečnostné zložky. Pôsobí vo Farnosti sv. Matúša v Trstenej.

Čo vás viedlo k tomu, že ste sa rozhodli pre kňazské povolanie?

Kňazské povolanie je duchovný dar, ktorý človek dostáva, pociťuje ho a môže sa k nemu vyjadriť, zaujať stanovisko. Ten prvý impulz je z Božej strany a muž naň môže odpovedať. Nie je to ako pri iných povolaniach, kde sa človek rozhoduje sám. V tomto je to úplne iné.

Bola vaša viera ovplyvnená aj rodinným prostredím?

Určite áno. Rodinné prostredie ovplyvňuje každého človeka a zanecháva stopu, ktorú si nesie celý život. My sme boli takou bežnou katolíckou rodinou. V širšej rodine sme mali reholnú sestru, ktorá nás každý rok navštívila. Bola takým oslovením a prebudením. Vždy priniesla so sebou živú a radostnú vieru, požívala mi knihy o životoch svätých, darovala mi Sväté písmo – aj to zohralo svoju úlohu v mojom duchovnom raste. Počas základnej školy som miništroval a bol som v kontakte s kňazom, ktorý pôsobil v našej farnosti.

Vaša mama pochádza z Jaslovských Bohuníc. Navštevovali ste našu obec? Máte na ňu nejaké spomienky?

Áno, najmä počas prázdnin sme navštevovali starých rodičov. Bol som tam asi dvakrát na trojtýždňovom pobyte. Spomínam si, ako som

si raz odniesol z prázdnin čierne šteniatko vĺčiaka, ktoré mi darovala p. Anna Jablonická. Vlakom sme ho so sesternicou Boženkou previezli do Vranova. V októbri 1977 som prijal sviatosť birmovania v Kostole sv. Michala. Od roku 1980 som študoval na strednej škole (SPTŠ) v Trnave. Prvý rok som býval u maminej sestry Štefky Heribanovej a neskôr, keď sa jej dcéra Vierka vydala, som býval na internáte v Trnave. Víkendy som trávil zasa u maminho brata Jozefa. V tom čase pôsobil vo farnosti pán farár Ján Čepček. S rovesníkmi som sa veľmi nezbližil, ale v Trnave som navštevoval kresťanské spoločenstvo mladých a v piatky som prichádzal až pred polnocou. Občas som s veriacimi z Jasloviec chodieval na púte do Šaštína a na Velehrad vlakom. V Trnave som sa zoznámil s františkánmi. Rehole počas komunizmu pôsobili iba tajne, a tak ma mohli prijať až po skončení dvojročnej základnej vojenskej služby. Po nej som študoval a zároveň pracoval ako účtovník v Mäso priemysle v Bratislave. V polovici štúdia prišiel revolučný rok 1989 a s ním aj zmena režimu - rehole mohli opäť oficiálne pôsobiť. Pokračoval som v štúdiu na Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave a vysvätený som bol 23. októbra 1993 vo Františkánskom kostole sv. Jakuba v Trnave. Druhú primičnú omšu som slúžil v novembri na slávnosť Krista Kráľa v Kostole sv. Michala v Jaslovských Bohuniciach. Neskôr som tam viackrát pôsobil ako kazateľ pri hodových svätých omšiach.

Kde všade ste počas kňazskej služby pôsobili? Ktoré miesto vám najviac prirástlo k srdcu?

Moja kňazská služba trvá už tridsaťdva rokov. Prvé dva roky som slúžil v Bratislave, potom tri roky v Hlohovci. Následne som šesť rokov

pôsobil ako predstavený rehole na Slovensku. Potom opäť v Hlohovci, tri roky v Trnave a päť rokov v Prešove – všetko vo františkánskych kláštoroch. Posledných desať rokov slúžim v Ordinariáte ozbrojených síl a ozbrojených zborov Slovenskej republiky. Je ťažké vybrať jedno miesto - každé malo svoje krásne aj ťažké chvíle.

V súčasnosti pôsobíte vo Farnosti sv. Matúša v Trstenej a patríte pod Ordinariát ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR. Čo to znamená pre vašu službu?

Začalo to listom otca biskupa Františka Rábeka s prosbou o kňazov pre colnú správu. Túto ponuku som dostal od nášho provinciálneho predstaveného. Rozmýšľal som, či to zvládnem. Najskôr som túto službu prijal len na jeden rok. Spolu s ďalším kňazom sme pokrývali celé Slovensko. Ja som mal na starosti päť krajov - slúžil som sväté omše, spovedal, prednášal. Najprv v kostoloch blízko colných úradov, neskôr sme zriadili kaplnky priamo na pracoviskách alebo sme sa stretávali v zasaďkách. Dnes sme traja a ja mám na starosti Žilinský, Banskobystrický a Trenčiansky kraj. Sú to colné a daňové úrady. Okrem bežnej duchovnej služby sa konajú aj púte, napríklad do Ríma či do Lúrd, ktoré často osobne sprevádza otec biskup František Rábek, ktorý stál na čele ordinariátu od jeho vzniku v roku 2003.

Máte nejaké želanie alebo posolstvo pre čitateľov nášho časopisu?

Pozdravujem všetkých čitateľov a prajem im všetko dobré, najmä pevné rodinné vzťahy. Obec Jaslovské Bohunice sa krásne rozvíja a skrášľuje vďaka starostom, ale aj obyvateľom. V srdci si nosím spomienky na čas, ktorý som tam prežil. Bol to čas môjho dospievania. Nech vás všetkých požehnáva Pán!

Ako ste oslávili svoje 60. narodeniny? Máte plány do budúcnosti?

Narodeniny som oslávil s rodičmi a súrodencami. Pred spoločným obedom sme mali svätú omšu. Zo širokej rodiny Valovičovcov, z dvadsiatich súrodencov, dnes žijú už len dve sestry - moja mama Milka a jej sestra Anežka. Do budúcnosti nemám žiadne zvláštne plány. Ešte nejaký čas budem slúžiť v ordinariáte

a potom pravdepodobne v niektorom z našich kláštorov. Pokoj a dobro!

Pri príležitosti životného jubilea želá redakčná rada nášho časopisu pátrovi Mariánovi Bankovičovi pevné zdravie, hojnosť Božích

milostí, silu v duchovnej službe a veľa radosť z každého dňa. Ďakujeme za vašu obetavú službu a modlitby. Nech vás Pán žehná a sprevádza na každom kroku!

Ďakujem za rozhovor.

Jana Čápková

Foto: archív pátra Mariána Bankoviča

Sviatosť birmovania

Tento rok sa konala v našej farnosti veľká slávnosť, kde naši birmovanci mohli prijať sviatosť dospelosti viery. Dňa 4. mája 2025 o 10.30 hod. prišiel vytúžený deň pre našich mladých. Bola to pre nich skúška viery a vytrvalosti, pretože sme im poskytli dlhšiu prípravu a širší prehľad o viere. Prípravou sme chceli birmovancom odovzdať lásku ku Kristovi a jeho Cirkvi, lásku k jeho matke Panne Márii. Prípravu sme viedli v štyroch skupinkách, v každej sme boli dvaja animátori a birmovanci boli rozdelení podľa vekovej kategórie. Knihy Vyvolení, ktoré boli pre nás námetom a podľa ktorých sme prípravu viedli, dopĺňali aj videá, ktoré boli nahrávané v rôznych krajinách sveta a prostredníctvom ktorých sa mladým ľuďom, ale i nám animátorom, prihovárať kňazi, rehoľné sestry, osoby, ktoré majú blízko k Bohu. Témy boli zamerané predovšetkým na uvedomenie si toho, čo všetko máme vedieť o Pánovi ako dobrí kresťania, dať vieru pochybujúcim, objasniť pôsobenie kňazov v Cirkvi, priblížiť nám život rehoľných sestier a ako v ich živote pôsobí Pán, o tom, kto je Duch Svätý a ako nám pomáha, o P. Márii a jej poslaní, o P. Ježišovi, o jeho láske, jeho živote. V každej kapitole bol článok o svätcovi, ktorý nám priblížil ich život a napovedal, že nielen my sme hriešni, ale i viacerí svätci prešli boľavou cestou, kým našli Ježiša Krista. Takže mladým sme dali prípravu, síce možno pre niektorých dlhú, ale bohatú pre srdce. Niektorí birmovanci odišli do inej farnosti a neboli ochotní urobiť pre Pána viac, ale ako hovorí náš p. farár....tam dostali základnú školu prípravy, my sme im dali vysokú školu o Kristovi. V našich srdciach zostal dobrý pocit, že to semienko, ktoré sme do nich vložili, im

bude v srdciach postupne rásť a raz možno vyklíči na skutočnú vieru. Tí, ktorí vytrvali, prešli tzv. skúškou a sviatosť si zaslúžili. Je už iba na nich, ako s tým naložia a ako budú hlásať Kristovo evanjelium.

Toto bola príprava, no samotná najväčšia udalosť sa odohrala v našom kostolíku, kde sviatosť birmovania prijalo tridsaťsedem birmovancov. Sviatosť birmovania udeľoval J.E.Mons.ThLic. Peter Šimko, generálny vikár Trnavskej arcidiecézy s láskou, s rozvahou a hlbokou vierou, že odovzdáva prostredníctvom Krista Ducha Svätého, dary, ktoré si nevieme ani predstaviť. Celou slávnosťou a celým kostolom sa niesol závan Ducha Svätého, bolo cítiť obrovský pokoj a lásku počas celej slávnosti. Duch Svätý sa dotkol každého jedného birmovanca, ktorý veril, že naozaj príde so svojou mocou a otvorí srdce i myseľ každému, otvorí oči a rozjasní v nich radosť a vieru, zapáli to, čo je vyhasnuté, obnoví to, čo je zabudnuté. Nielen birmovancov sa hlboko dotkol Duch Svätý, ale i nás rodičov a birmovných rodičov, starých rodičov a všetkých ostatných prítomných. Atmosféra, ktorá sa niesla celým kostolom sa slovami nedá opísať, bol to hlboký duchovný zážitok, niečo, čo sa hlboko vrylo do pamäti. Pôsobenie neba sa skĺbilo s Duchom Svätým tak silno, že to, čo sa odohrávalo počas tejto slávnosti, bolo nadprirodzené, dokonale silné pôsobenie. Prišiel medzi nás svojou mocou a láskou, rozsieval plným priehrštím svoje dary Duch Svätý, ktorý bol poslaný Pánom, aby premenil srdcia tých, ktorí ho očakávajú s nádejou a veria, že neprijímajú obyčajné pomazanie, ale že sa stáva zázrak priamo im. Láska Ježiša Krista je niečo neobyčajné, prenádherné a Jeho sila je neskutočná. Duch Svätý rozdával plnou náručou a viem, že každý si z tejto slávnosti odniesol nezabudnuteľný, nadprirodzený zážitok. A keď sme túto krásu zažili teraz tu na zemi, čo všetko krásne, o čom ani netušíme, nás čaká raz hore v nebi ...

Verím, drahí birmovanci, že všetko to, čo sme do vás zasievali pri príprave na sviatosť birmovania, všetky naše skúsenosti i osobné svedectvá vám pomôžu nájsť skutočnú lásku ku Kristovi, hlbokú vieru a nádej, že Jemu nič nie je nemožné. A keď by ste sa raz v živote stratili, spomeňte si na naše slová, na Jeho slová, že u neho máte vždy otvorenú náruč a to najcennejšie, čo vám môže jedine On dať. Pán víta strateného syna, víta stratenú dcéru a teší sa z každého jedného človeka, ktorý sa vráti k Nemu. Nech vám v tom pomáha pôsobenie Ducha Svätého, ktorého ste prijali, a sprevádza vás po celý život. To vám zo srdca prajú vaši animátori.

Text a foto: Adriana Žemlová

SLÁVNOSŤ 1. svätého prijímania

Každý z nás prežíval svoje prvé stretnutie s Pánom Ježišom v Eucharistii s nadšením, radosťou a istotou, že tento deň bol špeciálny a výnimočný. To skutočne špeciálne neboli darčeky a oslava, ale stretnutie s Ježišom, s pravým chlebom života. A tento dar nám bude navždy sprevádzať na ceste nášho života.

V sobotu 24. mája v nádhernom farskom kostole stálo 22 nadšených ľudských mláďat v dlhých bielych rúchach. Do svojich čistých srdiečok prijali po prvýkrát Pána Ježiša prítomného v Eucharistii. V tomto kúsku chleba je všetka láska Boha, ktorý nám nedal len niečo zo seba, ale daroval nám celého seba. Deti tak dostali najväčší darček, ktorý sa nikdy nepokazí. Ale aj o tento dar, ktorý Cirkev dáva, sa treba starať, aby sa nestratil. Kostol bol opäť krásne vyzdobený a spev našich detí sa niesol až k jeho klenbám. Každé jedno dieťa so svojou jedinečnou úlohou a službou vyčarilo na tvárach svojich rodičov milý úsmev i drobnú slzičku. Aj malá žalmistka zarosila pani organistku okuliare. Aké krásne tajomstvo sme prežili spolu v spoločenstve veriacich našej farnosti! Ďakujeme za všetky modlitby, ktoré ste obetovali v kostole i doma za naše deti. Ďakujeme za každý milý úsmev, ktorými ste ich obdarili a povzbudili. Ďakujeme všetkým rodičom, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomáhali, organizovali a obetovali svoj čas. Ďakujeme duchovnému otcovi Mariánovi za prípravu a vedenie našich detí, za radostné a dôstojné slávenie Eucharistie a za modlitby, ktorými vyprosoval Božiu milosť pre prvoprijímajúce detky.

Deň prvého svätého prijímania je krásny a dôležitý. Nech je to rovnaké aj pre druhé, tretie, piate či tisíce prijímanie. Ježiš chce byť s nami, čaká a veľmi sa na nás teší. Prosíme Ježišovu Matku, Máriu, aby nám pomáhala stále viac milovať Ježiša.

Text a foto: Laura Tökölyová

Kniha proroka Abdiáša

Biblické okienko

V Starom zákone máme 45 spisov. V tomto čísle sa pozrieme na najkratší spis Starého zákona (má iba 21 veršov) s nadpisom »Abdiášovo videnie«.

V nadpise knihy sa ako pôvodca proroctva označuje Abdiáš (hebr. »ctiteľ Jahveho« i »sluha Jahveho«). Okrem mena nevieme o jeho osobe nič konkrétne. Podľa starej hebrejskej tradície bol Abdiáš edomský konvertita /obrátenec/ na izraelské náboženstvo, bol správcou domu kráľa Achaba (874 - 853) a patrilo do okruhu Eliášových nasledovníkov. To je však nepravdepodobné, ako vyplýva zo spisu, ktorý nesie Abdiášovo meno.

Keďže proroctvo je pomerne krátke a chudobné na historické udalosti, bibliisti sa rozchádzajú v názore o čase, v ktorom Abdiáš ohlasoval svoje proroctvo. Väčšina z nich zastáva názor, že historická situácia a nepriateľský postoj Edomu voči Júdovi, na ktorý proroctvo naráža, ukazujú na obdobie krátko po zničení Jeruzalema r. 587/6 pred Kr. Obvinenie a odsúdenie Edomu predpokladá účasť Edomčanov na plienení Jeruzalema a obsadení južnej časti Júdskeho kráľovstva. Do tohto času dobre zapadá aj proroctvo o spase na Sione. Zdá sa, že Jeremiášovo proroctvo proti Edomu závisí od Abdiáša, alebo aspoň predpokladá spoločný

prameň, z ktorého obidvaja proroci čerpali.

Z obsahu sa dozvedáme, že prorok ohlasuje záhubu Edomu preto, že sa zlomyseľne tešil nad nešťastným osudom Júdu. Júda dostane naspäť svoje územie, zajatci sa vrátia do zaslúbenej zeme a Jahve obnoví v plnom rozsahu svoje kráľovstvo.

Vo všeobecnosti možno povedať, že Abdiášovo proroctvo je orientované ako posolstvo tých prorokov, čo po zániku Júdskeho kráľovstva ohlasovali Boží súd nad nepriateľmi Izraela a posilňovali »zvyšok« vyvoleného ľudu vo viere v Jahveho, Pána a Vládcu nad všetkými národmi. Proroctvo teda ohlasuje Božiu spravodlivosť a nezlomnú vieru v uskutočnenie Jahveho kráľovstva.

Zrnká z Knihy proroka Abdiáša

- Čo sa vyvýšiš ako orol a čo si aj medzi hviezdy hniezdo postavíš, zrútim ťa od tial!“, hovorí Pán. 1,4
- Ako si nakladal ty, tak naloží s tebou, tvoje činy ti zvráti na hlavu. 1,13

Vrátim sa k myšlienke radosti nad nešťastím iného. Hoci biblické udalosti z dnešného proroctva sú dávnou minulosťou, aj v dnešných

časoch sa môžeme stretávať so škodoradosťou alebo využitím nešťastia iného. Pozrime sa na atentát na nášho predsedu vlády alebo na nedávnú kovidovú situáciu, kde bolo dosť ľudí, ktorí sa chceli priživiť na nešťastí či bezmocnosti iných. Ľuďom a pozemským súdom môžeme uniknúť, ale Bohu nikto neunikne. Každý sa budeme zodpovedať, ako sme sa postavili k nešťastiu iných. Ako hovorí 13. verš: »Ako si nakladal ty, tak naloží s tebou.« Človek si musí uvedomiť pravdivosť slov Písma, že čo človek zaseje, to bude aj žať. Ten, kto zasieva lásku a dobro, môže očakávať, že sa mu jedného dňa vrátia naspäť. Napríklad kto zaseje do svojich detí vieru, raz, keď sám bude potrebovať pomoc v očisti, tak mu svojou modlitbou pomôže. Alebo kto rád pomáha, nakoniec aj jemu pomôžu iní. Kto seje okolo seba zlo, jedného dňa bude smutný, pretože sa mu to vráti. Pyšný človek, čo pohŕda inými, zostane nakoniec sám. Klamár nakoniec sám bude oklamán. Našťastie tu máme ešte Božie milosrdenstvo a keď sa v čas spamätáme zo zlých skutkov, môžeme ich napraviť. Pokiaľ žijeme, máme vždy čas na nápravu. Zatiaľ tu na zemi žijeme čas milosrdenstva. Keď sa pominieme, budeme žiť čas spravodlivosti. Nepremárnime teda tento čas milosti tu a teraz.

Marián Vivodík

Nevšedná dovolenka

V zhone každodenného života často zabúdame na dôležitosť zastavenia sa, zamyslenia a zhodnotenia našej vlastnej cesty. Duchovné cvičenia sú vzácnou príležitosťou na obnovenie poriadku v našom živote. Sú časom pokoja. Keď nie je pokoj, pretože sme zúfalo zapletení do víru práce, potrebujeme pokoj, aby sme sa z neho dostali a nenechali sa ním pohltiť. Tak ako Ježiš, ktorý sa utiahol na púšť, aj my môžeme na pár dní opustiť všetkých a všetko, aby sme sa vrátili k dialógu s Otcom. Otvoriť tak svoje srdce počúvaniu a dovoliť tichu, aby živilo naše úvahy a naše modlitby. Prostredníctvom ticha je možné cítiť prítomnosť Ducha Svätého, ktorý pripravuje naše srdce na prijatie Slova a skrze modlitbu umožňuje bezprostrednú skúsenosť s Bohom. Z radosti a pokoja Slova pochádza rozlišovanie, teda schopnosť rozpoznať Božie pôsobenie v našich srdciach a schopnosť milovať v slobode. Duchovné cvičenia nie sú len časom na zamyslenie, ale skutočným časom milosti. Využiť letné mesiace a Duchovné cvičenia na znovuoobjavenie Božej blízkosti, času na modlitbu a zastavenie sa v adorácii pred Eucharistiou je skutočne milosťou, ktorá oživuje a dodáva človeku odvahu, aby sme s radosťou prichádzali do našich domovov, do práce, medzi priateľov i cudzincov ako autentickí svedkovia Božej lásky. »Plody duchovných cvičení sú utešujúce a hovoria nám: vpred, napriek všetkým ťažkostiam« (bl. Luigi Novarese).

Lukov Dvor pri Nitre

Dovolenky slúžia na dobitie nových síl a sú veľmi populárne uprostred neustáleho zhonu a napätia konkurenčnej spoločnosti. Naše telo si užíva a je stredobodom pozornosti. Duchovné cvičenia sa však veľmi líšia od takýchto wellness pobytov a sú neoceniteľnou súčasťou každého kresťana. Preto odporúčam každému – mladému či starému, aby si počas nastávajúcich letných dní ušetril čas pre svojho Pána a pre svoje srdce. Tento čas je možné prežiť v spoločenstve alebo v samote ticha. Ponuky Duchovných cvičení možno vyhľadať na internete: Exercičný dom SJ - Piešťany alebo Prešov, Misionári – Lukov Dvor, Kláštor Premonenstva Pána – Sampor, atď.

Text a foto: Laura Tökölýová

PRIPRAVUJEME

- Sv. omša v parku na sviatosť sv. Cyrila a Metoda – 5. 7. 2025
- Farský tábor pre deti do Šaštína – 13. – 18. 7. 2025
- Výlet pre mládež - cez prázdniny
- Púť do Talianska – 13. – 20. 10. 2025

VYHODNOTENIE SÚŤAŽE

Milí čitatelia,

správna odpoveď na otázku v predchádzajúcom čísle »Dobrá novina otvorila jubilejný ročník koledovania. Ktorý ročník to bol na sviatok sv. Františka z Assisi?« je 30. ročník.

Výhercom sa stal **Dominik Varinský**. Cenu si môže prevziať u pána farára.

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Jaslovské Bohunice.

Zodpovedný redaktor: Marián Vivodík, farár.

Členovia redakčnej rady: S. Krajčovičová, J. Čápková, A. Žemlová, M. Remenárová.